

Лі Говард і привиди маєтку Сіммонс-Пірс

КУПИТИ

Про книгу

Життя Лі розділилося на до та після.

Дівчинка осиротіла, і її опікунами стали невимовно багаті родичі, про яких вона раніше ніколи не чула. Лі намагалася адаптуватися до нового світу, але не могла відпустити своє горе. Коли поліція повідомила, що розслідування убивства її батьків зайшло в глухий кут, вона зрозуміла, що не заспокоїтись, поки самотійно не розгадає таємницю. Попри нову сім'ю та друзів, серед яких привид із розладом особистості, Лі ризикнула всім, щоб дізнатися відповіді.

Приєднайтеся до пригоди Лі в жорстокому світі організованості злочинності та зради.

Розділ перший

Лі почувалася, немов урятоване з води цуцня перед своїми новими власниками. Кілька хвилин тому вона, як їй здалося, проминула в лімузині не що інше, як середньовічну браму. Коли виїжджали з-під арок брами, вона задивилася на сторожову вежу й помітила гармати, виставлені на мурах. Лі була на задньому сидінні. Роззирнулася й зупинила погляд на охороні, яка заступила залізну браму. Сторожа не носила кольчуги й мечів, як можна було очікувати в цьому місці. Натомість чоловіки були вдягнені в дизайнерські костюми. Пістолети в них випирали під мундирами, які їх прикривали.

Лі обернулася назад і сіла рівно. Її тато працював у поліції, тому вона знала про зброю значно більше, ніж деякі дорослі. Іноді він навіть брав її із собою на стрільбище, і вона збіса добре стріляла. А втім, через велику кількість зброї на видноті в одному місці Лі стала дихати розгублено й важко. Гризучи нігті, підвела погляд угору й побачила своє відображення в дзеркалі заднього виду. Зібрала пальці в кулак і поклала руки на коліна.

Велике чорне авто п'ять хвилин їхало від брами до садиби зі сталою швидкістю тридцять миль на годину. Лі побачила це на спідометрі. Підрахувала все. Тридцять миль на годину царівнює пів милі на хвилину. Тобто за п'ять хвилин вони проїхали дві з половиною милі. Під'їзна доріжка, якщо так її можна назвати у випадку із Сіммонс-Пірс, була завдовжки понад дві милі.

Тепер, стоячи перед своєю новою родиною, Лі чекала на їхній присуд. відчувала їхні сумнів і вагання. Вони дивилися на довгий чорний чубчик, що безладно нависав над очима. Пасма вихрилися, але були закладені за вуха й трималися в конусоподібній зачісці на потилиці. До того ж Лі була без макіяжу й не користувалася лаком для нігтів. Власне, про лак для нігтів і говорити не варто, бо вона їх постійно гризла.

На ній тоді були рвані джинси й мішкувате барвисте гуді з візерунком тай-дай. Лі уявляла, як її кузен Трістін Сіммонс, його дружина Пег і їхня донька Майра подумки запитують себе: «Либонь, вона гризтиме меблі та мочитиметься на килимки?»

Лі ніяк не могла глянути їм в очі. Від сорому в неї запалали щоки. Вона зосередилася на карлючках, які намалювала ручкою на носках своїх високих червоних полотняних кедів.

— Навіть не знаю, як вам подякувати за те, що прийняли ме-не, місис Сіммонс, — промимрила, намагаючись відвернути від себе їхню непослабну увагу.

— Прошу тебе, — воркітливо сказала жінка, — називай мене «тітка Пеггі» або просто «Пег». Як тобі зручніше.

Лі перевела увагу на замок перед собою. Як вона зрозуміла, то й був будинок. Грандіозний. Старовинний. Споруджений зі здоровенних сірих валунів, які мали в собі маленькі частинки, що ясно миготіли, мов побите скло на світлі. Вже два століття, а можливо, й більше плющ брав штурмом стіни цього замку, але не впорався навіть із половиною.

Трістін пройшовся й став поруч із Лі, щоб разом подивитися на споруду.

— Вражає, чи не так? Це садиба родини Сіммонс-Пірс. — Він виконав широкий вітальний жест, щоб висловити гордість. — Цей будинок давно вписано в американську історію. Президенти підписували тут угоди. Генерали розробляли бойові плани. Змовлялися шпигуни. Філантропи танцювали. Ця садиба — не просто пам'ятка історії. Вона уособлює історію.

— Тату, зараз це недоречно. Я більш ніж упевнена, що Лі значно цікавіше її майбутнє, аніж минуле нашого дому.

Лі всміхнулася Майрі Сіммонс. Кузині Майрі.

Вони всі були їй кузенами чи кузинами. Майра. Пег. Трістін. Щоправда, дуже далекими.

Її цинічність, себто особливість характеру, яка домінувала в Лі, підказувала: Пег і Трістін просять звати їх «тіткою» і «дядьком», аби

заявити про владу. Про те, що вони головні. Вони тут диктуватимуть умови.

Лі не переставала всміхатися. Їй було байдуже. Байдуже на них. На все.

Перед тим як прибути сюди, їй довелося переконати психіатра, що вона не становить собі загрози. Направду. Проте правда ця була ламка. Під вагою єдиної волосини вона прогнулася б і розбилася б на друзки. Цієї ночі. Чи завтра. Нехай за тиждень, але Лі знову спробує себе вбити.

«Що тепер? Посміхайся далі», — промовляла Лі до себе подумки.

Обернулася до Майри й далі фальшиво посміхаючись.

Майрі було дев'ятнадцять. На три роки старша за неї. Мала на собі штани з деніму, надто дорогі, щоб називати їх джинсами, поношений светр, вигляд якого не відповідав ціні. І волосся, і нігті були добре доглянуті, щоб вона здавалася такою, як і всі. Лі прикинула, що десь тисяча доларів іде на те, щоб Майра Сіммонс мала надивовижу нормальний вигляд.

— Бачиш оте вікно? — запитала Майра, вказуючи пальцем на вежу, яку Лі й Трістін розглядали із захватом. — Третє, якщо рахувати знизу. Це все одна кімната на тому поверсі, і вона твоя.

Дівчина легко схилилася в її бік, немов мала розповісти таємницю, але говорила досить голосно, тож усі її почули.

КУПИТИ